

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/10/2018
Identifikačné číslo spisu: 3714203818
Dátum vydania rozhodnutia: 21.12.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Petříková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:3714203818.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu REALITY-X24 CZ s.r.o., so sídlom v Uherskom Brode, Nám. 1. máje 1605, Česká republika, IČO: 29 213 754, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. AŽALTOVIČ & PARTNERS s.r.o., so sídlom v Trenčíne, Potočná 650/135B, proti žalovanému Mestu Považská Bystrica, so sídlom v Považskej Bystrici, Centrum 2/3, IČO: 00 317 667, zastúpenému JUDr. Miroslavom Zigom, advokátom so sídlom v Považskej Bystrici, Nám. A. Hlinku 25/30, o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, vedenom na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 6 C 71/2014, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 31. mája 2017 sp. zn. 17 Co 226/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovaného nahradenia škody, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom žalovaného ako správcu dane pri vyrubení dane z nehnuteľnosti za rok 2004, a to konkrétne pri určení výšky tejto dane. Tohto nároku sa domáhal v zmysle § 14 a nasl. zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“). V priebehu konania došlo k zmene žaloby, pretože žalobca sa domáhal náhrady škody za nesprávny úradný postup pri vyrubení dane z nehnuteľnosti aj za rok 2005.

2. Okresný súd Považská Bystrica (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 1. februára 2016 č. k. 6 C 71/2014-112 žalobu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania a právneho zastúpenia vo výške 311,45 €, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáha náhrady škody, ktorá mala byť spôsobená jeho právnenému predchodcovi spoločnosti REALITY, a.s., a to nesprávnym úradným postupom žalovaného ako orgánu územnej samosprávy pri vyrubení dane z nehnuteľnosti za rok 2004 platobným výmerom č. 96694/2004 z 11. marca 2004, a to daň z pozemkov vo výške 721 Sk a daň zo stavieb vo výške 232 774 Sk, ktorej splatnosť bola rozložená do 4 splátok tak, že prvá splátka vo výške 58 374 Sk bola splatná v termíne do 31. marca 2004, druhá splátka vo výške 58 374 Sk bola splatná v termíne do 30. júna 2004, tretia splátka vo výške 58 374 Sk bola splatná v termíne do 30. septembra 2004 a štvrtá

splátka vo výške 58 373 Sk bola splatná v termíne do 30. novembra 2004. Platobným výmerom Mesta Považská Bystrica č. 97057/2005 žalovaný ako orgán územnej samosprávy a zároveň správca daní a poplatkov vyrubil spoločnosti REALITY, a.s., daň z nehnuteľnosti na rok 2005, a to daň zo stavieb vo výške 232 369 Sk, ktorej splatnosť bola rozložená do 3 splátok tak, že prvá splátka vo výške 116 185 Sk bola splatná v termíne do 15. júla 2005, druhá splátka vo výške 58 092 Sk bola splatná v termíne do 30. septembra 2005, tretia splátka vo výške 58 092 Sk bola splatná v termíne do 30. novembra 2005. Súd prvej inštancie poznamenal, že zmluvou z 24. októbra 2013 spoločnosť REALITY a.s., ako postupca uzatvorila so žalobcom ako postupníkom zmluvu o postúpení predmetných pohľadávok. Listami zo 7. apríla 2014 a 15. januára 2015 postupník - žalobca zaslal žalovanému žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom orgánu územnej samosprávy pri výkone samosprávy. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania k záveru, že uplatnený nárok žalobcu z dôvodu postupu žalovaného pri vyrubení dane z nehnuteľností za rok 2004, ktorý postup považuje žalobca za nesprávny úradný postup, nie je oprávnený, nakoľko žalovaný nemôže zodpovedať za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“), keďže tento nadobudol účinnosť 1. júla 2004 a podľa § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi. Poznamenal, že zároveň nie je možné aplikovať zákon č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“) z dôvodu, že tento upravoval len zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, ale nie zodpovednosť orgánu samosprávy. Keďže mesto je právnickou osobou a nárok na náhradu škody je majetkovým nárokom, ktorý vyplýva z porušenia práva, ide o občianskoprávny vzťah, ktorý je potrebné posudzovať v zmysle § 1 ods. 2 Občianskeho zákonníka podľa Občianskeho zákonníka. Pokiaľ ide o vyrubenie dane z nehnuteľnosti platobným výmerom z 27. júna 2005 súd prvej inštancie uviedol, že za prípadný nesprávny úradný postup by zodpovedal žalovaný v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., a to s poukazom na § 10, § 27 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., keďže k vydaniu platobného výmeru došlo po dni nadobudnutia účinnosti tohto zákona. Vzhľadom k tomu, že v priebehu konania bola žalovaným vznesená námietka premlčania, súd prvej inštancie sa touto námietkou musel zaoberať. Pokiaľ ide o nesprávny úradný postup pri vydaní platobného výmeru žalovaným 11. marca 2004, súd prvej inštancie konštatoval, že v danom prípade je potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, týkajúce sa premlčania nároku na náhradu škody, a to konkrétne § 106, ktorý určuje 2-ročnú subjektívnu premlčaciu dobu, ktorá plynie odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Vzhľadom k tomu, že poslednú splátku dane v zmysle platobného výmeru z 11. marca 2004, zaplatil právny predchodca žalobcu 29. decembra 2004, dvojročná subjektívna premlčacia doba v zmysle § 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka začala plynúť 30. decembra 2004 a uplynula 30. decembra 2006. Nárok žalobcu na náhradu škody za rok 2005 posudzoval súd prvej inštancie podľa § 19 zákona č. 514/2003 Z.z., kde je stanovená 3-ročná subjektívna premlčacia doba, ktorá plynie odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Splatnosť poslednej splátky dane z nehnuteľností, vyrubenej platobným výmerom v roku 2005 a bola určená do termínu 30. novembra 2005, pričom podľa tvrdenia žalobcu, ktoré nebolo žalovaným spochybnené, právny predchodca žalobcu riadne daň zaplatil, trojročná subjektívna premlčacia doba začala plynúť dňom nasledujúcim po zaplatení poslednej splátky, t. j. 1. decembra 2005 a uplynula 1. decembra 2008. Žalobca podal žalobu 10. apríla 2014, teda po uplynutí premlčacej lehoty, preto súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie s poukazom na § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (účinného do 30. júna 2016, ďalej len „O.s.p.“).

3. Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 31. mája 2017 sp. zn. 17 Co 226/2016 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie pri posudzovaní žalovaným vznesenou námietkou premlčania aplikoval príslušnú právnu úpravu uvedenú v Občianskom zákonníku a v zákone č. 514/2003 Z.z. Z hľadiska aplikácie a interpretácie uvedenej právnej úpravy sa odvolací súd s názorom súdu prvej inštancie plne stotožnil a v zmysle § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) na ňu odkázal. Poznamenal, že žalobca v žalobe síce uviedol, že uplatňuje

nárok na náhradu škody z nesprávneho úradného postupu správcu dane pri vyrubení daní z nehnuteľností za roky 2004 a 2005, ide však o nárok na náhradu škody z nezákonného rozhodnutia, keďže žalobca považuje za nesprávnu výšku vyrubenej daňovej povinnosti platobnými výmermi žalovaného ako správcu dane. Odvolací súd poukázal na to, že súd prvej inštancie v otázke začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby (lehoty) na uplatnenie oboch nárokov rozhodol správne, keď jej začiatok počítal odo dňa úhrady poslednej splátky príslušnej daňovej povinnosti uloženej v platobných výmeroch. K námietke žalobcu, že sa o škode dozvedel až z internetu, kde sa dočítal o rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky z 10. mája 2012, ktorým prijal na ďalšie konanie návrh skupiny 34 poslancov Národnej rady Slovenskej republiky na začatie konania podľa článku 125 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vo veci nesúladu ustanovení zákona č. 582/2004 Z.z. o miestnych daniach s Ústavou Slovenskej republiky, odvolací súd uviedol, že táto argumentácia žalobcu neobstoí. Konanie na Ústavnom súde Slovenskej republiky v roku 2012 k uvedenej problematike nemôže mať vplyv na verejnoprávne právne vzťahy, ktoré vznikli v roku 2004, resp. 2005 a už vôbec nie je možné vychádzať pri posudzovaní subjektívnej premlčacej doby od vedomosti žalobcu o konaní na ústavnom súde. Napokon dodal, že v danom prípade došlo tiež k uplynutiu trojročnej objektívnej premlčacej doby odo dňa, keď právny predchodca žalobcu uhradil poslednú splátku vyrubenej dane a dňom uplatnenia nároku na súde. Na záver skonštatoval, že obdobné právne závery platia aj pri nároku na náhradu škody a posudzovaní premlčacej lehoty podľa § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z., ktoré aplikoval súd prvej inštancie pri posudzovaní námietky premlčania nároku na náhradu škody za rok 2005. K námietke žalobcu o odňatí možnosti konať pred súdom, keď žalobca vytýkal súdu prvej inštancie, že vec prejednal a rozhodol v jeho neprítomnosti, odvolací súd uviedol, že ako je zrejmé z obsahu spisu, žalobcovi bolo predvolanie na termín pojednávania doručované na adresu sídla žalobcu (právnickej osoby), zapísanej v obchodnom registri s tým, že zásielka sa vrátila súdu po ukončení úložnej doby nedoručená. V zmysle § 48 ods. 2 O.s.p. potom platila fikcia doručenia po troch dňoch od vrátenia nedoručenej zásielky súdu (zásielka vrátená súdu 11. januára 2015), a to aj za situácie, že sa žalobca o tom nedozvedel. V danom prípade v zmysle uvedeného postupu súdu nemožno konštatovať porušenie práv žalobcu - odňatie jeho možnosti konať pred súdom. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd s poukazom na § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, § 396 ods. 1 CSP.

4. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, a to z dôvodu že rozhodnutie súdu prvej inštancie a rovnako tak odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Nesprávne právne posúdenie veci videl dovolateľ v tom, že súd prvej inštancie a rovnako tak odvolací súd sa dostatočným spôsobom nedokázali vysporiadať s posúdením primárnej otázky, a to s otázkou zákonnej úpravy, podľa ktorej sa má dovolateľom uplatnený nárok spravovať a posudzovať. Uviedol, že súdy nižších inštancií k časti uplatneného nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom orgánu samosprávy pri vyrubovaní dane z nehnuteľnosti za rok 2004 konštatovali, že v danom prípade nie je možné zodpovedať za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z., keďže tento nadobudol účinnosť až 1. júla 2004 a platobný výmer bol vydaný a doručený právnomu predchodcovi dovolateľa pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona. Zároveň oba súdy zhodne konštatovali, že na uvedenú časť nároku nie je možné aplikovať ani ustanovenia zákona č. 58/1969 Zb. a preto na daný nárok aplikovali ustanovenia Občianskeho zákonníka. S týmto názorom súdov nižších inštancií však dovolateľ nesúhlasí, nakoľko v danom prípade je potrebné rozlišovať medzi okamihom, kedy nastala skutočnosť spôsobujúca škodu a okamihom vzniku reálnej škody na majetku, v tejto časti nároku tak k spôsobeniu škody došlo až po nadobudnutí účinnosti zákona č. 514/2003 Z.z. K časti uplatneného nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom orgánu samosprávy pri vyrubovaní dane z nehnuteľnosti za rok 2005 dovolateľ poukázal na to, že súd prvej inštancie a rovnako tak odvolací súd posudzovali premlčanie podľa Občianskeho zákonníka, bez toho aby náležite odôvodnili svoj postoj prečo v danom prípade neposudzovali premlčanie podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Súdy nižších inštancií tak jednoznačne pochybili pri vysporiadaní sa jednak s otázkou posúdenia okamihu začatia a skončenia plynutia premlčacích dôb, ale aj pri určení ich dĺžky, ktorú odlišne upravuje Občiansky zákonník a zákon č. 514/2003 Z.z. Podľa názoru dovolateľa je potrebné považovať za začiatok plynutia trojročnej subjektívnej lehoty okamih, kedy sa právny predchodca žalobcu dozvedel o vzniku škody a o tom, kto ju spôsobil a z a okamih začatia plynutia desaťročnej objektívnej lehoty je nutné považovať okamih

doručenia rozhodnutia. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu ako aj rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a žalobcovi priznal náhradu trov dovolacieho konania.

5. Žalovaný v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedol, že dovolanie žalobcu považuje za nedôvodné a neprípustné, preto dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolanie odmietol alebo zamietol.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu nie je dôvodné.

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

8. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8.1. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

10. V danom prípade dovolací súd prioritne posudzoval prípustnosť dovolania, t. j. či boli splnené podmienky stanovené zákonom pre vecné prejednanie dovolania.

10.1. Podmienky prípustnosti dovolania sa delia na objektívne: a/ prípustný predmet, b/ lehota na podanie dovolania, c/ náležitosti dovolania a na subjektívne, t. j. osoba oprávnená podať dovolanie (Ficová a kol. Občianske procesné právo, Druhé aktualizované a doplnené vydanie, Bratislava, Vydavateľské oddelenie Právnickej fakulty UK, 2008, str. 344).

10.2. V civilnom sporovom poriadku sú jednotlivé podmienky prípustnosti dovolania upravené nasledovne: v ustanoveniach § 420 až § 423 je upravený prípustný predmet, v ustanovení § 427 je stanovená lehota na podanie dovolania, v ustanovení § 428 sú stanovené náležitosti dovolania a v ustanovení § 424 až § 426 sú upravené osoby, ktoré sú oprávnené podať dovolanie.

10.3. Dovolací súd zistil, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolaním, ktoré spĺňa náležitosti stanovené zákonom (§ 428) žalobca napáda potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu.

10.4. Každé podanie (vrátane dovolania) posudzuje aj dovolací súd podľa jeho obsahu (§ 124 CSP) a v súlade s článkom 11 ods. 1 až 3 CSP. Pri takomto posudzovaní dovolania je zrejma námietka žalobcu, v zmysle ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd a rovnako súd prvej inštancie dostatočným spôsobom nevysporiadali a dostatočne neuviedli, ustanovenia ktorého zákona je potrebné aplikovať na prejednanú vec. Z obsahu dovolania tak vyplýva, že žalobca namieta nielen nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, ale aj nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, čím namieta porušenie práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

11. Teda ako je uvedené v bode 10.4. žalobca v danom prípade vyvodzuje prípustnosť a dôvodnosť svojho dovolania z § 420 písm. f/ CSP a z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

12. Podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo

veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12.1. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ namietal, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie dostatočne.

13. V súvislosti s touto námietkou dovolací súd odkazuje na stanovisko najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktoré je aktuálne a pre súdnu prax použiteľné aj po 1. júli 2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“. Dovolací súd pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 393 CSP, je nepreskúmateľné.

13.1. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné atribúty spravodlivého súdneho procesu, a táto skutočnosť jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Z judikatúry tohto súdu vyplýva, že na taký argument strany sporu, ktorý je pre rozhodnutie podstatný a rozhodujúci, sa vždy vyžaduje špecifická odpoveď (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany; t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu“.

13.2. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že v danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napríklad Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009, prípadne Ryabikh proti Rusku z roku 2003). Dovoláním napádaný rozsudok odvolacieho súdu totiž uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokovanej veci, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých odvolací súd vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Treba mať na pamäti tiež to, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, a k v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v dovolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07). Podľa presvedčenia

dovolacieho súdu odvolací súd v danom spore jasne, zrozumiteľne a správne odôvodnil svoje rozhodnutie, v ktorom uviedol, prečo je v danom prípade nárok žalobcu premlčaný a na správne zistený skutkový stav aplikoval pri posudzovaní námietky premlčania v časti uplatneného nároku na náhradu škody spôsobenej orgánom územnej samosprávy pri vyrubení dane z nehnuteľnosti za rok 2004 právnu úpravu uvedenú v Občianskom zákonníku a v časti uplatneného nároku na náhradu škody spôsobenej orgánom územnej samosprávy pri vyrubení dane z nehnuteľnosti za rok 2005 úpravu uvedenú v zákone č. 514/2003 Z.z. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia správne uviedol, že žalobca síce v prejednávanej veci uplatňuje nárok na náhradu škody z nesprávneho úradného postupu správcu dane pri vyrubení daní z nehnuteľnosti za roky 2004 a 2005, ide však o nárok na náhradu škody z nezákonného rozhodnutia, keďže žalobca považuje za nesprávnu výšku vyrubenej daňovej povinnosti platobnými výmermi žalovaného ako správcu dane (viď bod 13. rozhodnutia odvolacieho súdu). Nedôvodná je preto argumentácia žalobcu, podľa ktorého je rozsudok odvolacieho súdu nepreskúmateľný. Dovolací súd na margo poznamenáva, že zmätočne pôsobí skôr dovolanie žalobcu, ktorý na jednej strane tvrdí, že v časti uplatneného nároku na náhradu škody pri vyrubení dane z nehnuteľnosti za rok 2005 súdy oboch inštancií neodôvodnene posudzovali otázku premlčania podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a nie podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia v bode 17. a v bode 19. presne a správne uviedol, že v prípade žalobcom uplatneného nároku za rok 2004 súd prvej inštancie správne posudzoval námietku premlčania nároku podľa § 106 Občianskeho zákonníka a pri nároku na náhradu škody za rok 2005 posudzoval námietku premlčania nároku podľa § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

14. Žalobca vyvodzuje prípustnosť dovolania aj z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

14.1. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP má osobitný význam korelačný vzťah medzi „právnou otázkou“ a „rozhodovacou praxou dovolacieho súdu“. Najvyšší súd už v niektorých rozhodnutiach uviedol, že „ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu vyjadrujú predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali“ (viď napr. sp. zn. 3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 158/2017, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017, 6 Cdo 21/2017 a tiež 6 Cdo 129/2017). Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I., II. a IV. vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.

14.2. Otázkou relevantnou v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je právna otázka, ktorá ešte nebola riešená dovolacími senátmi najvyššieho súdu, takže vo vzťahu k nej sa ani nemohla ustáliť rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky.

14.3. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

14.4. Žalobca vo svojom dovolaní namieta, že nesprávne právne posúdenie zo strany súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu spočíva jednak v tom, že primárnou otázkou, s ktorou sa bolo nutné vysporiadať, bola otázka zákonnej úpravy, podľa ktorej sa má žalobcom uplatnený nárok spravovať a posudzovať. Vychádzajúc z obsahu dovolania (§ 124 ods. 1 CSP) je však zrejmé, že za relevantnú z

hľadiska prípustnosti dovolania a za podstatnú pre rozhodnutie považoval žalobca otázku začatia a skončenia plynutia premlčacej doby.

15. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktoré v občianskom súdnom konaní a v konaní pred štátnym notárstvom, v správnom konaní, ako aj v konaní pred miestnym ľudovým súdom, a ďalej v trestnom konaní, pokiaľ nejde o rozhodnutie o väzbe alebo treste, vydal štátny orgán alebo orgán štátnej organizácie (ďalej len „štátny orgán“). Štát zodpovedá za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánom spoločenskej organizácie vydaným pri plnení úloh štátneho orgánu, ktoré na túto organizáciu prešli. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

16. Podľa § 20 zákona č. 58/1969 Zb. pokiaľ nie je ustanovené inak, spravujú sa právne vzťahy upravené v tomto zákone Občianskym zákonníkom.

17. Podľa § 22 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. právo na náhradu škody podľa tohto zákona sa premlčí za tri roky odo dňa, keď s a poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou na uplatnenie práva na náhradu škody zrušenie rozhodnutia, plynie premlčacia doba odo dňa doručenia (oznámenia) zrušujúceho rozhodnutia. Podľa § 22 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. najneskôr sa toto právo premlčí za desať rokov odo dňa, keď poškodenému bolo doručené (oznámené) nezákonné rozhodnutie, ktorým bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví.

18. Podľa § 27 zákona č. 58/1969 Zb. zodpovednosť podľa tohto zákona sa vzťahuje na náhradu škody spôsobenej rozhodnutiami, ktoré budú vydané po dni nadobudnutia účinnosti tohto zákona, a na náhradu škody spôsobenej po tomto dni nesprávnym úradným postupom.

19. Podľa § 1 zákona č. 514/2003 Z.z. tento zákon upravuje

- a) zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci,
- b) zodpovednosť obce a vyššieho územného celku (ďalej len „územná samospráva“) za škodu spôsobenú orgánmi územnej samosprávy pri výkone samosprávy,
- c) predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a právo na regresnú náhradu.

20. Podľa § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie. Podľa § 19 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za desať rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda; ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a § 8.

21. Podľa § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Podľa § 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka najneskoršie sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky, a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, za desať rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví.

22. V prejednávanom spore sa žalobca žalobou podanou na súde prvej inštancie 10. apríla 2014, ktorú rozšíril podaním doručeným súdu prvej inštancie 26. januára 2015, domáhal náhrady škody, ktorá mu mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom orgánu územnej samosprávy, správcu dane, ktorá mu mala vzniknúť pri vyrubení dane z nehnuteľnosti za rok 2004 a pri vyrubení dane z nehnuteľnosti za rok 2005. Vzhľadom k tomu, že žalovaný vzniesol námietku premlčania, súd prvej inštancie sa začal zaoberať práve touto námietkou. Sú d prvej inštancie v prípade vyrubenia dane z nehnuteľností platobným výmerom z 11. marca 2004 uviedol, že v danom prípade žalovaný nemôže zodpovedať za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z., nakoľko tento zákon nadobudol účinnosť až 1. júla 2004, pričom zároveň konštatoval, že v danom prípade nie je možné aplikovať ani zákon č. 58/1969 Zb., a to z dôvodu, že tento zákon upravoval len zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, ale nie zodpovednosť orgánu samosprávy. Keďže mesto je právnickou osobou a nárok na náhradu škody je majetkovým nárokom, ktorý vyplýva z porušenia práva, ide o vzťah občianskoprávny, ktorý je potrebné posudzovať vzhľadom k ustanoveniu § 1 ods. 2 Občianskeho zákonníka podľa Občianskeho zákonníka. Sú d prvej inštancie následne posudzoval vznesenú námietku premlčania a to tak, že pokiaľ ide o nesprávny úradný postup pri vydaní platobného výmeru žalovaným 11. marca 2004, na otázku premlčania aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka

týkajúce sa premlčania nároku na náhradu škody, konkrétne § 106, ktorý určuje 2-ročnú subjektívnu premlčaciu dobu, ktorá plynie odo dňa, keď sa poškodený o škodu dozvie a o tom, kto za ňu zodpovedá a pre nesprávny úradný postup pri vydaní platobného výmeru žalovaným 27. júna 2005, otázku premlčania posúdil podľa § 19 zákona č. 514/2003 Z.z., kde je stanovená 3-ročná subjektívna premlčacia doba, ktorá plynie odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Za rozhodujúci deň pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby súd prvej inštancie považoval najneskôr deň nasledujúci po zaplatení daní vyrubených platobnými výmery, preto v prvom prípade (platobný výmer vydaný v roku 2004), nakoľko poslednú splátku dane zaplatil právny predchodca žalobcu 29. decembra 2004, dňom 30. decembra 2004 začala plynúť 2-ročná subjektívna premlčacia doba, ktorá uplynula 30. decembra 2006. V druhom prípade (platobný výmer vydaný v roku 2005) súd prvej inštancie uviedol, že splatnosť poslednej splátky bola určená do termínu 30. novembra 2005, pričom podľa tvrdenia žalobcu splátka bola zaplatená v lehote, 3-ročná subjektívna premlčacia doba začala plynúť dňom nasledujúcim po zaplatení poslednej splátky, t. j. 1. decembra 2005 a uplynula 1. decembra 2008. Súd prvej inštancie preto, v dôsledku dôvodne vznesenej námietky premlčania žalobu v celom rozsahu zamietol, pretože žaloba bola podaná na súde 10. apríla 2014, rozšírená 26. januára 2015, teda po uplynutí premlčacej lehoty.

Odvolací súd na odvolanie žalobcu uviedol, že súd prvej inštancie na správne zistený skutkový stav aplikoval pri posudzovaní námietky premlčania žalovaného príslušnú právnu úpravu v Občianskom zákonníku a v zákone č. 514/2003 Z.z. Odvolací súd správne poznamenal, že v prejednávanej spore žalobca síce uviedol, že uplatňuje nárok na náhradu škody z nesprávneho úradného postupu správcu dane pri vyrubení daní z nehnuteľnosti za roky 2004, 2005, ide však o nárok na náhradu škody z nezákonného rozhodnutia, keďže žalobca považuje za nesprávnu výšku vyrubenej daňovej povinnosti platobnými výmery žalovaného ako správcu dane. Odvolací súd uzavrel, že v danom prípade súd prvej inštancie v otázke začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby (lehoty) na uplatnenie oboch nárokov rozhodol správne, keď jej začiatok počítal odo dňa úhrady poslednej splátky príslušnej daňovej povinnosti uloženej v platobných výmeroch. K tvrdeniu žalobcu, že sa o škode dozvedel až z internetu, kde sa dočítal o rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky z 10. mája 2012, že prijal na ďalšie konanie návrh skupiny 34 poslancov Národnej rady Slovenskej republiky na začatie konania podľa článku 125 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vo veci nesúladi ustanovení zákona č. 582/2004 Z.z. o miestnych daniach s Ústavou Slovenskej republiky, odvolací súd uviedol, že táto námietka neobstoí, nakoľko konanie na Ústavnom súde Slovenskej republiky v roku 2012 k uvedenej problematike nemôže mať vplyv na verejnoprávne právne vzťahy, ktoré vznikli v roku 2004, resp. 2005 a už vôbec nie je možné vychádzať pri posudzovaní subjektívnej premlčacej doby o vedomosti žalobcu o konaní na ústavnom súde.

Dovolací súd uvádza, že súd prvej inštancie a rovnako tak odvolací súd postupovali v danom prípade správne, keď pri posudzovaní námietky premlčania nároku na náhradu škody spôsobenej pri vyrubení dane za rok 2004 aplikovali ustanovenie § 106 Občianskeho zákonníku a pri nároku na náhradu škody spôsobenej pri vyrubení dane za rok 2005 aplikovali ustanovenie § 19 zákona č. 514/2003 Z.z. Dovolací súd poukazuje na to, že zákonom č. 58/1969 Zb. sa upravila iba zodpovednosť orgánov štátu a až zákonom č. 514/2003 Z.z. bola zavedená zodpovednosť orgánov územnej samosprávy, čo nenamietal ani samotný dovolateľ, ktorý v žalobe uvádzal, že ustanovenia zákona č. 58/1969 Zb. platné v čase vydania platobného výmeru 11. marca 2004 neriešili osobitne zodpovednosť územnej samosprávy a preto je potrebné na daný spor aplikovať úpravu obsiahnutú v zákone č. 514/2003 Z.z.

23. K tvrdeniu žalobcu, že za začiatok plynutia subjektívnej lehoty by v danom prípade bolo potrebné považovať okamih, keď sa právny predchodca žalobcu dozvedel o vzniku škody a o tom, kto ju spôsobil (s čím boli podľa jeho názoru súdy dostatočne oboznámené, avšak bez akéhokoľvek odôvodnenia tento okamih oba súdy spochybnili) a za okamih začatia plynutia desaťročnej objektívnej premlčacej lehoty by z daných okolností bolo nutné považovať okamih doručenia rozhodnutia, dovolací súd opätovne uvádza, že v zákone č. 514/2003 Z.z. je otázka začiatku plynutia premlčacej lehoty riadne a zrozumiteľne upravená a rovnako tak v Občianskom zákonníku. V zmysle § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. je zrejmé, že subjektívna premlčacia lehota práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci (bez ohľadu na to, či škoda bola spôsobená nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci, alebo jeho nesprávnym úradným postupom) je trojročná a začína plynúť odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. V prípade, ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena

právoplatného rozhodnutia orgánu verejnej moci, plynie táto trojročná premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia príslušného orgánu, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktorým bola spôsobená škoda (poznámka dovolacieho súdu: nejde o tento prípad, nakoľko k zrušeniu rozhodnutia nedošlo). Objektívna premlčacia lehota v prípade zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu verejnej moci je desať rokov a začína plynúť odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda. Vo vzťahu k premlčaniu práva na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom existujú v súdnej praxi dva názory, nakoľko však v danom prípade ide o zodpovednosť z a škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu územnej samosprávy, dovolací súd sa začiatkom plynutia objektívnej lehoty nezaobrá. V Občianskom zákonníku v § 106 je upravená kombinovaná premlčacia doba, a to kratšia subjektívna a dlhšia objektívna. Ich začiatok je upravený odlišne. Tieto dve premlčacie doby začínajú plynúť, plynú a končia sa nezávisle od seba. Ich vzájomný vzťah je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že poškodenému ešte plynie druhá premlčacia doba. Subjektívna premlčacia doba je dvojročná a na začatie jej plynutia vždy treba rešpektovať subjektívnu stránku poškodeného, týkajúcu sa jeho vedomosti o škode, vedomosti o tom, kto za vzniknutú škodu zodpovedá, teda o zodpovednom subjekte. Objektívna premlčacia doba (trojročná) začína plynúť od udalosti, z ktorej škoda vznikla, t. j. od škodnej udalosti.

24. Súd prvej inštancie ako aj odvolací súd správne posúdili uplatnené nároky na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu územnej samosprávy (a v tejto súvislosti námietku premlčania) - nárok na náhradu škody pri vyrubení dane za rok 2004 podľa Občianskeho zákonníka a za rok 2005 podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Otázka, ktorú v dovolaní dovolateľ nastolil, t. j. otázka začatia plynutia subjektívnej premlčacej lehoty v súvislosti s tým, kedy nastal okamih, kedy sa právny predchodca žalobcu dozvedel o vzniku škody, nie je otázkou právnou, ale otázkou skutkovou nakoľko podlieha zisteniu skutkového stavu. Posúdenie tejto otázky, spočíva v každom jednotlivom prípade na posúdení individuálnych, konkrétnych a v iných prípadoch sa spravidla už nevyskytujúcich skutkových okolnostiach, ktoré sú svojou povahou jedinečné a neopakovateľné. Podľa presvedčenia dovolacieho súdu takáto individuálna otázka ani nemôže mať znaky zásadného právneho významu.

25. Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcu neumožňuje, aby bol na jeho základe uskutočnený meritórny dovolací prieskum. Najvyšší súd dovolanie žalobcu odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

Dovolací súd len pre úplnosť podotýka, že v prípade nároku na náhradu škody pri vyrubení dane za rok 2004 došlo k uplynutiu nielen subjektívnej premlčacej lehoty, ale aj objektívnej premlčacej lehoty, ako to správne uzavreli súd prvej inštancie a rovnako tak odvolací súd. K tvrdeniu žalobcu, že sa o škode dozvedel až z internetu, kde sa dočítal o rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky z 10. mája 2012 sp. zn. IV. ÚS 248/2012, ktorým síce Ústavný súd Slovenskej republiky prijal na ďalšie konanie návrh skupiny 34 poslancov Národnej rady Slovenskej republiky na začatie konania podľa článku 125 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vo veci nesúladu ustanovení zákona č. 582/2004 Z.z. o miestnych daniach s Ústavou Slovenskej republiky, dovolací súd uvádza, že v danej veci Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom z 22. januára 2014 sp. zn. P.L. ÚS 5/2012 predmetnému návrhu skupiny 34 poslancov Národnej rady Slovenskej republiky nevyhovelo.

26. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

27. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.